

føres uden at forsøge denne Anstalts Størrelse ud over det forsvarlige, og at Driften af en saadan større Anstalt maa antages at kunne blive billigere end Driften af Viborg-Anstalten i dens hidtidige Stikfælde foruden af en ny, mindre Anstalt. Men hertil kommer, at der ved en saadan Udvidelse af Viborg-Anstalten vil være Lejlighed til at raade Bod paa et for dennes Bedkommende ved Loven af 4de Maj 1875 fremkommet uheldigt Forhold. At samle de i intellektuel Henseende dybest funktne Individer, saaledes som den nævnte Lov fastkætter for Viborg-Anstalten, er i sig selv mindre heldigt; men det kommer hyderligere til at virke som en Inhumanitet, naar dog — som det i Praxis viser sig — den Regel ikke kan overholdes, at alle Patienterne befinde sig paa samme lave Niveau, idet mange af de indlagte Patienter vise sig at være mindre fløvede end antaget. Saadanne Patienter ville efterhaanden fra deres Omgivelser modtage en nedtrykkende og fløvende Indflydelse. Den nuværende Ordning maa derhos nødvendig virke uhyggelig paa Patienternes Paarørende og giver endelig Anstaltens Søger en kun lidet tilfredsstillende Virksomhed. Ved en Udvidelse af Viborg-Anstalten bør man herefter ikke blot komme bort fra dens hidtidige Bestemmelse for de dybest funktne sindsfyge — der hidrørte fra særlige, den Gang tilstedeværende Forhold, som nu ikke længere gøre sig gældende — og gøre den til en Anstalt, der overhovedet optager kronisk sindsfyge; men man bør ogsaa under Hensyn til den stadige Trang til Optagelse af friske Tilfælde, og da det er naturligt, at de Landsdele, for hvilke Viborg-Anstalten under de forandrede Forhold nærmest maa blive bestemt, have Udgang til ogsaa at faa friske og som oftest helbredelige Patienter behandlede her, skride til Dannelsen af passende Afdelinger for saadanne, om end i et mere begrænset Tal. Herved vil man tillige modvirke den ellers let indtrædende Tilstand, at de øvrige Anstalter fik Karakteren af rene Helbredelsesanstalter med det deraf flydende forøgede Krav til Overlægernes Tid og Arbejde. Paa den nævnte Maade vil derfor ogsaa en nogenlunde ligelig Fordeling af Arbejdet mellem de fire Anstalter bedst betrygges.

Justitsministeriet har ikke kunnet være i Tvivl om Nødvendigheden af, at der skrides til Foranstaltninger til Tilvejebringelse af hyderligere Plads for sindsfyge. Efter at Staten en Gang har vedkendt sig og overtaget For sorgen for de sindsfyge, vil man ikke kunne blive staaende ved en Ordning,

der under Hensyn til Bladmangel lader Opgaven delvis uløst. For allerede under de bestaaende Forhold at kunne høde noget paa de uheldige Følger heraf, er der i de seneste Aar tilvejebragt Overenskomst med enkelte kommunale Anstalter, der helt eller delvis ere beregnede paa Modtagelse af uheldelig sindsfyge, om Tilskud til disse Anstalter fra Staten, saaledes at de paa den anden Side — med Anerkendelse af Fortrinsret for Patienter fra det særlige Landomraade, hvorpaa de ere beregnede — kunne anvendes til Evakuering fra Statens Anstalter af saadanne sindsfyge, for hvis Bedkommende Haab om Helbredelse ikke længer er til Stede. Man skal i saa Henseende henvise til de paa de seneste Aars Finanslove under § 20 IV. C. 3 optagne Bevillinger, der omfattede saadanne amtskommunale Anstalter eller Sindsfygeafdelinger i Roskilde, Holbæk, Sorø, Stege og Saksøbing, jfr. Rigsdagsstidenden 1896—97, Folketingsstidenden Sp. 5382 ff. samt Tillæg B. s. N. Sp. 1325, 1897—98 Sp. 363 ff., 1139 ff., 1898—99 Sp. 223 ff., 1899—1900 Sp. 1481 ff. Selvfølgelig har der dog herved ikke været Tale om en Foranstaltning, der har kunnet overskødig gøre en Udvidelse af Bladernes Antal paa Statens egne Anstalter eller overhovedet skyde en saadan længere ud i Fremtiden. De nævnte Anstalter ere gennemgaaende ganske smaa — tilfammen ikke synderligt mere end halvt saa store som Midelfart-Anstalten, — og kun om en Evakuering af uheldelige Patienter til dem kan der være Tale, allerede fordi de ikke fyldestgøre de betydelige Forordringer i lægelig og hygiejnisk Henseende, der maa stilles til Helbredelsesanstalter. Efter deres Bestemmelse og særlige kommunale Formaal kan jo ogsaa kun en Del af den i Reglen til Dødsfald begrænsede Afgang komme Statsanstalterne til gode, medens de paa den anden Side dog optage en Del Patienter, om hvis Optagelse paa Statsanstalterne der under andre Forhold kunde ventes rejst Krav. En Betræden af denne Vej i større Udstrækning er ogsaa ubeløst af den Grund, at der ud over de allerede nævnte Anstalter neppe findes mere end en enkelt kommunal Anstalt, der overhovedet vil kunne komme i Betragtning.

Staaende over for et som Følge af det anførte uafviseligt Krav om Forøgelse af Pladserne paa Statens Sindsfygeanstalter, har Ministeriet ikke kunnet være i Tvivl om den afgørende Vægt af de til Fordel for en Udvidelse af Viborg-Anstalten paa den angivne Maade anførte Betragtninger, og Ønsket om at gennemføre denne har derfor været Basis for de Bestræbelser, Ministeriet i denne Sag